

Nr 11.

Av herr **Strömberg m. fl.**, om *höjt anslag till föreningen för arbetarskydd i Stockholm.*

I årets statsverksproposition bland utgifterna under riksstatens femte huvudtitel föreslås en höjning av anslaget till föreningen för arbetarskydd i Stockholm från 3,000 till 4,000 kronor.

Av den i propositionen lämnade redogörelsen framgår, att nämnda förening allt sedan år 1906 erhållit bidrag av statsmedel. Föreningens syfte att sprida kännedom om samt skapa förståelse för betydelsen av lämpliga skyddsåtgärder till förekommande av olycksfall och ohälsa i arbetet har också tillvunnit sig allt större erkännande, och dess verksamhet har ansetts förtjäna ett ökat understöd från statsmakternas sida. Åren 1921 och 1922 utgjorde sålunda riksdagens anslag till föreningen 8,000 kronor pr år. Vid den allmänna beskrivning av utgående anslag, som av statsfinansiella skäl sedan dess ansetts oundgängligen nödvändig, har emellertid anslaget minskats och under senare år utgått med endast 3,000 kronor.

Denna mycket kraftiga minskning av statsbidraget samt svårigheten att på annat sätt uppbringa tillräckligt kapital har i hög grad försvårat ett riktigt fullföljande av föreningens strävan, ett förhållande, som föreningen i sin skrivelse till regeringen på det livligaste beklagar. Det förefaller också, som om det varit mindre välbetänkt, då riksdagen företog en så betydande reduktion av detta anslag.

I en del andra länder underhålles den verksamhet, som föreningen för arbetarskydd med enskilda bidrag samt med ovannämnda bidrag från riksdagen här uppehåller, helt av statsmedel. Så är fallet i England, där de statliga organen handhava uppgiften med den permanenta arbetarskyddsutställningen. I Finland är utställningen hyresfritt inrymd i särskild av staten upplåten byggnad och förestås av en statsavlönad intendent.

Det har också visat sig, att vårt land vid jämförelse med till exempel Finland i fråga om denna betydelsefulla verksamhet blivit på ett betänkligt sätt efter i utvecklingen. En mätare på detta mindre hedrande faktum utgör bland annat den omständigheten att arbetarskyddsutställningen i Helsingfors årligen besökes av 25,000—30,000 personer, då motsvarande siffror för Stockholm utgöra endast 3,000—4,000.

Denna efterblivenhet bör och kan avhjälpas. Föreningen skall förvisso icke uraklåta att göra sitt bästa härför, men skall det lyckas måste riksdagen lämna ett verksammare stöd härtill. Det förhållandet att såväl arbetsgivare-

föreningen som landsorganisationen lämnat bidrag till föreningen vittnar om att man från olika håll uppskattar betydelsen av föreningens verksamhet.

Socialstyrelsen har i sitt yttrande över föreningens framställning om ett anslag av 10,000 kronor förklarat sig vilja på det livligaste tillstyrka detsamma. Riksförsäkringsanstalten har likaledes för sin del instämt häri.

Departementschefen förordar, att statsmakterna visa sitt erkännande av vikten av föreningens arbete genom att föreningen för nästa budgetår beredes någon förhöjning av det nu utgående statsbidraget och föreslår, att beloppet höjes till 4,000 kronor. Därjämte ställes i utsikt, att lokaler möjligen framdeles skola kunna beredas för utställningen i någon statens nybyggnad. En dylik lösning av lokalfrågan skulle givetvis vara synnerligen välkommen. Då emellertid någon nybyggnad ännu ej är beslutad, utan denna fråga ligger under utredning, torde ett ordnande av utställningens lokalfråga knappast till dess kunna uppskjutas.

Det synes därför vara väl motiverat, att riksdagen beviljar föreningens framställning om ett anslag av 10,000 kronor. När lokalfrågan på sätt departementschefen anfört vinner sin lösning, bör lämpligen en motsvarande reducering av anslagsbeloppet äga rum.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes, att riksdagen måtte besluta

att till föreningen för arbetarskydd i Stockholm för budgetåret 1929/1930 anvisa ett extra anslag av 10,000 kronor.

Stockholm den 16 januari 1929.

Gustaf Strömberg.

Arvid Thorberg.

Kerstin Hesselgren.
